גוף האדם כבבואה של היקום, של העולם ושל העולם המיסטי, וכמקבילה של הטבע ושל הנפש עומד במרכז התערוכה שלפניכם. באמצעות 150 היצירות המגוונות המוצגות בה – הקדומה שבהן מן האלף ה־8 לפני הספירה והמאוחרת בת־זמננו – התערוכה מבקשת להציג את משמעויות הגוף באמנות, את מבנהו ככלי לארגון הידע שלנו על העולם, את מידותיו והיחס ביניהן כקנה־מידה באמנות ובאדריכלות, ואת השימוש בגוף ככלי לשינוי אידאולוגי. אם לנקוט את מילותיו של מדען המוח אנטוניו דמאסיו, התערוכה מזמינה את המבקרים ל"ריקוד גומלין מתמשך בין הגוף למוח", ולחוויה כוללת הקושרת את החושני עם האינטלקטואלי.

גוף האדם, כפי שעולה מן היצירות המוקדמות בתערוכה, אינו רק אישי ונפרד אלא מקושר במערכת מורכבת של הקבלות וקווי דמיון ליקום: מיקרוקוסמוס המשקף את המקרוקוסמוס ומשתקף בו. התערוכה עוקבת אחר השימוש בדימוי הגוף לתיאור העולם כגוף אורגני ומשתנה, ולתיאור הטבע כגוף מייצר ומוליד. צורות חדשות של בחינה עצמית ושל התייחסות לגוף הובילו את אמני המאה ה־20 וה־21 להתמקד בגוף כנושא, ככלי יצירה או כאתר התרחשות. גבולות הגוף והנפש המשורטטים ביצירותיהם נמתחים ומתגלגלים לאמירות אישיות, חברתיות, מגדריות, אקולוגיות וגם פוליטיות.

התערוכה עצמה בנויה גם היא בתבנית הגוף. בראשה הפרק האנציקלופדי־האינטלקטואלי "גופי ידע", והוא מוביל דרך עמוד־השדרה המרכזי לפרקים "מידת אדם" ו"נוף אנוש". ריכוז של עבודות וידאו בחלק האחרון מציע חוויה גופנית כולית והזדהות עם האמן המבצע בפרק "גוף עבודה".

جسم الإنسان كصورة مصغّرة عن الكون، عن العالم، عن العالم الصوفيّ، عن النفس وعن مجالات معرفة أخرى. مثل: الطبّ والفلكلور، هو ما يتمحور حوله المعرض الذي تقفون فيه. من خلال الـ 150 لوحة المتنوّعة المعروضة فيه — أقدمها من الألفيّة الـ 8 ق.م، وأحدثها من عصرنا- يهدف المعرض إلى عرض معاني جسم الإنسان في الفنّ، مبناه كأداة لتنظيم معرفتنا عن العالم، أبعاده والعلاقة بينها كمقياس للأحجام في الفنّ والعمارة، وكذلك الموازاة بين الطبيعة والجسد، واستخدام الجسد كأداة للتغيير الأيديولوجيّ وغير ذلك. إذا ما استخدمنا كلمات عالم الدماغ أنطونيو دماسيو، فإنّ المعرض يدعو الزوّار إلى "رقص متبادل مستمرّ بين الجسد والدماغ"، وإلى تجربة شاملة تربط بين الحسّيّ والفكريّ.

جسم الإنسان، كما يبدو من الأعمال الفنّيّة المبكّرة في المعرض، ليس شخصيًّا ومنفصلًا فحسب، بل إنّه يرتبط بمنظومة معقّدة من التوازي وخطوط التشابه مع الكون: صورة مصغّرة تعكس الصورة الكبيرة وتنعكس فيها. يتعقّب المعرض استخدام شكل الجسد لوصف العالم كجسم تنظيميّ ومتغيّر، ولأوصاف الطبيعة كجسم منتِج وولّاد. أشكال جديدة من فحص الذات والتطرّق إلى الجسم دفعت فنّاني القرنين الـ 20 والـ 21 إلى التركيز على الجسد كموضوع، كأداة إبداع وكموقع لوقوع الأحداث. حدود الجسد والنفس المرسومة في أعمالهم يتمّ مدّها وتتحوّل لتصبح مقولات شخصيّة اجتماعيّة، جندريّة، بيئيّة وسياسيّة أيضًا.

المعرض نفسه مبنيّ على غرار مبنى جسم الإنسان أيضًا. في بدايته الفصل المعرفيّ — الفكريّ "أجسام معرفة" ويؤدّي عبر العمود الفقريّ المركزيّ إلى فصول "أبعاد الإنسان" و "المنظر الطبيعيّ الإنسانيّ". مجموعة مركّزة من أعمال الڤيديو في القسم الأخير منه، تقدّم تجربة جسديّة شاملة وتماثلًا مع الفنّان المنفّذ في فصل "جسم عمل".

Bodyscapes explores the ways in which the human body has served as a structure to organize knowledge, understand and measure the world. Analogies between the body and aspects of the world have informed science, medicine, mysticism, psychology, and many other fields of knowledge. Bringing together more than 150 works, dating from the eighth century BCE to the present day, the exhibition examines questions of proportion and the correspondence between the human form and the environment. *Bodyscapes* invites viewers to engage in a sensuous and intellectual experience — “a continuous interactive dance” between the body and brain, to borrow the words of neuroscientist Antonio Damasio.

The human body is not merely a personal entity, but a carrier of meaning that is linked, through a complex connective web, to the cosmos: a microcosm of the macrocosm. The exhibition traces the use of the human body to describe the world as an organic and ever-changing entity, and nature as a productive and creative body. In the twentieth and twenty-first centuries, new forms of reflexive self-scrutiny have sparked artistic inquiries into issues of race, power structures in society, gender, sexual orientation, and ecology. Artists focus on the body as subject matter, creative tool, or site of performance. Corporeal and mental boundaries are tested and stretched to make personal, social, and political statements.

The exhibition itself is also modeled after the body: headed by the cerebral-encyclopedic section *Bodies of Knowledge*, it continues — via a kind of spinal column — to the sections *Human Proportions* and *Human Landscape*. The final section, *Body of Work*, features video works that offer an immersive experience and identification with the performing body.